

Correctionele rechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), vonnis van 24 mei 2016

Schijnhuwelijk – Strafprocedure – Valsheid in geschrifte – Fraude – Geen erkenning buitenlandse huwelijksakte – Artikel 146bis BW – Artikel 79quater Vreemdelingenwet

Mariage simulé – Procédure pénale – Faux en écriture – Fraude – Pas de reconnaissance de l'acte étranger de mariage – Article 146bis C.civ. – Article 79quater loi sur le séjour des étrangers

in zake van het openbaar ministerie:

tegen

1. [...], zonder beroep, geboren te [...] (Nigeria) op [...] 1987, wonende te 2640 Mortsel, Nigeriaan
2. [...], zonder beroep, geboren te [...] (Nigeria) op [...] 1986, afgevoerd van ambtswege, Nigeriaanse

beticht van:

Te Antwerpen en, bij samenhang, elders in het Rijk, tussen 4 juni 2009 en 13 oktober 2015, meermaals, op niet nader te bepalen data, onder meer op 3 juli 2009 (aanvraag visum gezinshereniging) en van 26 oktober 2010 tot 13 oktober 2015 (vermelding van de gehuwde staat in het Rijksregister)

Hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd;

Met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, wetende dat het stuk vals of vervalst was, gebruik gemaakt te hebben van authentieke en openbare geschriften, vals opgemaakt of vervalst door een persoon die geen ambtenaar is,

namelijk een Nigeriaanse huwelijksakte van het huwelijk d.d. 5 juni 2009 van [...] °[...]1987 en [...] °[...]1986 te hebben gebruikt in procedures bij de Dienst Vreemdelingenzaken om voor [...] bedrieglijk een Belgische verblijfstitel te verkrijgen en om als gehuwd geregistreerd te staan in het Rijksregister en alle officiële Belgische registers, terwijl uit een geheel van omstandigheden blijkt dat, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, de intentie van beide echtgenoten kennelijk niet gericht was op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde,

het van valsheid betichte stuk niet neergelegd zijnde ter griffie, doch in kopie gevoegd aan het strafdossier;

Gezien de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 4 oktober 1867, gewijzigd van 23 augustus 1919, 19 maart 1956 en de artikelen 46 en 47 van de wet van 11 juli 1994, alsmede het bevel tot dagvaarden uitgevaardigd door de Procureur des Konings te Antwerpen dd 16 december 2015, waarbij verachtende omstandigheden werden aangenomen voor de feiten waarop criminele straffen zijn gesteld,

Gezien de stukken van het onderzoek;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord eerste beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester T. Debrock, advocaat bij de balie te Antwerpen;

Aangezien tweede beklaagde, hoewel regelmatig gedagvaard, niet verschijnt;

Beklaagden worden vervolgd voor het gebruik van een vals stuk, namelijk een Nigeriaanse huwelijksakte van het huwelijk gesloten op 5 juni 2009 tussen beide beklaagden te Nigeria.

Dit huwelijk zou een schijnhuwelijk uitmaken en het valse stuk zou gebruikt zijn om aan tweede beklaagde een Belgische verblijfstitel te kunnen verschaffen.

Het Openbaar Ministerie legde op de zitting van 26/1/2016 een schriftelijke vordering neer tot nietigverklaring van het schijnhuwelijk te Nigeria, naar analogie met artikel 79quater Vreemdelingenwet.

Eerste beklaagde betwist het gegeven dat de huwelijksakte vals is en stelt dat het zeker niet om een schijnhuwelijk ging.

Hij verklaarde dat hij met tweede beklaagde huwde als wederdienst voor de goede zorgen toen hij ziek was in Nigeria en dat er wel een beetje liefde bij was (st. 11-13 en 30-35).

Uit de verklaring van tweede beklaagde (st. 18-24) blijkt ook dat eerste beklaagde met haar huwde omdat hij dit had beloofd als waardering om wat zij en haar familie deden voor hem toen hij ziek was. Na hun huwelijk in juni 2009 ging eerste beklaagde na ongeveer 2 weken terug naar België, kwam dan voor 10 dagen terug naar Nigeria in augustus en verbleef dan bij zijn broer (ondanks hun huwelijk). Zij kwam pas in mei 2010 naar België, waar zij pas in oktober 2010 een verblijfstitel verkreeg na registratie van de huwelijksakte.

Zij spreekt niet over liefde, enkel over enkele telefonische contacten. In januari 2011 ging tweede beklaagde dan werken in de prostitutie in Brussel en zogenaamd buiten het medeweten van eerste beklaagde. Het geld dat zij verdiende ging naar haar familie in Afrika. Eerste beklaagde betaalde alles. Zij droeg niet bij in de huwelijksgemeenschap. Tweede beklaagde had ook 2 kinderen, waarvan zelfs ééntje dat maar 3 jaar was bij haar verhoor door de verbalisanten in 2013, doch waarvan zij beweert dat dit ook geboren was voor haar huwelijk met eerste beklaagde. Eerste beklaagde wist niet dat zij 2 kinderen had in Nigeria.

Uit de gegevens in het strafdossier, de samenlezing van de verklaringen van beide beklaagden blijkt dat zij elk een eigen leven leidden. Tweede beklaagde werkte in Brussel in de prostitutie waar zij ook bleef overnachten in het pand waar zij werkte (st. 21).

Zij hadden ook beiden andere relaties. Eerste beklaagde had zelfs ook tijdens zijn huwelijk met tweede beklaagde een liefdesrelatie met [...] en met [...] kreeg hij op [...] 2012 een kind. Hij bleef daar ook regelmatig overnachten (st. 19). [...] wist van de amoureuze relatie met [...]. Zijzelf wou bewust ongehuwde moeder zijn (st. 138-139). [...] verklaarde een liefdesrelatie met eerste beklaagde te hebben gehad sedert januari 2009 (st. 143-142).

Het blijkt zeer duidelijk dat geen duurzame en daadwerkelijke gezinssituatie bestond tussen eerste en tweede beklaagde.

Tweede beklagde had duidelijk een verblijfsrechtelijk voordeel voor ogen om met eerste beklagde te huwen. Het geldt dat zij verdiende in de prostitutie ging niet naar hun huwelijksgemeenschap maar naar haar eigen familie en kinderen in Nigeria. Zij had duidelijk een bedrieglijk opzet. Uit het telefonieonderzoek blijkt dat beide beklagden zeer weinig contact hadden met elkaar (st. 55-61, 62-81). Zij wisten weinig of niets van elkaar. Het is duidelijk dat minstens één van hen de bedoeling had een voordeel te bekomen, namelijk voor tweede beklagde haar verblijfstitel, uit het schijnhuwelijk.

Er is sprake van een schijnhuwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde (artikel 146bis Burgerlijk Wetboek).

Het aangaan van een schijnhuwelijk is uitdrukkelijk strafbaar gesteld in artikel 79bis Vreemdelingenwet, doch deze bepaling heeft geen extraterritoriale werking.

Het Hof van Cassatie heeft echter bij arrest van 14 januari 2014 bevestigd dat op buitenlandse schijnhuwelijken de kwalificatie van valsheid in geschriften en gebruik van een vals stuk kan worden toegepast:

"De invoering met de Wet van 12 januari 2006 van de door: art. 79bis § 1 Vreemdelingenwet bedoelde misdrijven, belet niet de vervolging en bestraffing wegens een vóór of na die datum gepleegde valsheid in geschriften en het gebruik ervan, bestaande in het laten opstellen van een huwelijksakte terwijl uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet was gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar wel op het verkrijgen van de verblijfsrechtelijke voordelen die zijn verbonden aan de staat van gehuwde, en in het gebruik van die akte met dat doel."

Dat de huwelijksvoltrekking bij de burgerlijke stand heeft plaatsgevonden zoals ze correct werd geacteerd in de Nigeriaanse huwelijksakte, wordt niet betwist. De huwelijksakte van een schijnhuwelijk is immers niet met een materiële valsheid [...] toont inderdaad alle kenmerken van een intellectueel vals stuk. De rechtbank verwijst naar cassatierechtspraak van 12 januari 2015 Arr. Cass. 2015, 9. 108, nr. 28: *"De valsheid is intellectueel wanneer zij erin bestaat dat in een materieel onaangeroerd instrumentum, feiten en akten in strijd met de waarheid worden vastgesteld; wanneer een geschrift de vaststelling inhoudt van een wilsverklaring die op bedrieglijke wijze in strijd is met de waarheid, dan heeft de omstandigheid dat die wilsverklaring ook werkelijk is gedaan, niet tot gevolg dat dit geschrift niet intellectueel vals is of kan zijn (art. 196 Sw.)"*. Het betreft immers een authentieke akte die zich opdringt aan het openbaar vertrouwen, met bewijskracht in rechte, waarin de waarheid vermomd wordt omdat de echtgenoten ondanks de formele toestemmingen tot huwen geen duurzame levensgemeenschap tot stand willen brengen, met het bedrieglijk opzet enkel een verblijfsrechtelijk voordeel na te streven. Daarbij wordt nadeel berokkend aan een rechtsgoed, met name het huwelijk dat als rechtsinstituut wordt misbruikt om frauduleus aan gezinshereniging te kunnen doen.

Het gebruik van het valse stuk situeert zich in België, aangezien de echtgenoten hun buitenlandse huwelijksakte in België hebben aangeboden om hun gehuwde staat te laten registreren in het Rijksregister bij de dienst bevolking en deze huwelijksakte ook als essentieel stuk heeft gediend in de procedures bij de Dienst Vreemdelingenzaken om gezinshereniging en dus verblijfsrecht in België te bekomen.

Het gebruik van het vals stuk duurt voort zolang het valse huwelijk niet is nietig verklaard en uit de Belgische rechtsorde is verdwenen, zodat het zijn nuttig effect verliest. Tot op heden staan beklagden nog steeds geregistreerd als gehuwd op basis van dit puur geveinsd huwelijk.

Het betreft een intellectuele valsheid. De frauduleuze intentie blijkt uit het geheel van objectieve omstandigheden die er op wijzen dat geen oprechte huwelijksgemeenschap werd beoogd, maar enkel een verblijfsrechtelijk voordeel voor tweede beklaagde.

Eerste beklaagde beroept zich op zijn goede trouw.

Hij stelt dat er toch wel een beetje liefde bij was. Hij voert aan geen bedrieglijk opzet te hebben gehad.

Gelet op voorgaande elementen acht de rechtbank zijn stelling ongeloofwaardig. Zijn houding en onverschilligheid met betrekking tot het leven van zijn echtgenote waarbij onwetendheid geen verschoning uitmaakt, maakt dat hij medewerkte aan de valse constructie en het gebruik van de valse huwelijksakte.

De rechtbank acht de feiten lastens beide beklaagden bewezen.

Met betrekking tot de vordering van het Openbaar Ministerie tot nietigverklaring van het huwelijk gesloten op 5 juni 2009 in [...] te Nigeria.

De rechtbank is van oordeel dat het in casu wel degelijk om een schijnhuwelijk gaat en dat dit nietig is conform artikel 146bis Burgerlijk Wetboek.

Krachtens artikel 79quater van de Vreemdelingenwet kan de strafrechter die een veroordeling uitspreekt wegens een schijnhuwelijk in de zin van art. 79bis Vreemdelingenwet, ook de nietigverklaring van het huwelijk uitspreken, op vordering van het Openbaar Ministerie, en indien beide echtgenoten in de procedure betrokken zijn. Dit artikel strekt ertoe te vermijden dat na de strafprocedure nog een burgerlijke procedure tot nietigverklaring van het huwelijk dient gevoerd te worden. De rechtbank volgt de argumentatie van het Openbaar Ministerie en meent inderdaad dat vanuit die optiek dezelfde mogelijkheid voor de strafrechter dient te bestaan die een in het buitenland voltrokken schijnhuwelijk bewezen verklaart op basis van de tenlastelegging van valsheid in geschriften en gebruik van een vals stuk, zodat ook hier vermeden wordt dat nadien de familierechtbank nog gevat dient te worden voor een procedure tot nietigverklaring van het Nigeriaanse huwelijk. Dit geldt des te meer, nu het Hof van Cassatie in zijn reeds aangehaald arrest van 19 januari 2016 aanvaardt dat de tenlastelegging "schijnhuwelijk" en "valsheid in geschriften met gebruik" quasi inwisselbaar zijn en betrekking hebben op eenzelfde onderliggende strafbare gedraging.

Evenwel stelt de rechtbank vast dat deze vordering schriftelijk geformuleerd werd op de zitting van 26 januari 2016 met pas dan verwijzing naar artikel 79quater Vreemdelingenwet.

Tweede beklaagde laat verstek gaan. Ook op de zitting van 26 januari 2016 was zij niet aanwezig. Zij werd in de procedure betrokken bij aanvankelijke dagvaarding van 16 december 2015 waar geen melding gebeurde van artikel 79quater Vreemdelingenwet.

Derhalve heeft zij zich niet op deze bijkomende vordering kunnen verdedigen zodat de rechtbank hierop niet kan ingaan.

Deze vordering wordt dan ook afgewezen.

Strafmaat

De feiten zijn zeer ernstig. Zij getuigen van een frauduleuze ingesteldheid en hebben een negatieve weerslag op het openbaar vertrouwen.

Beide beklaagden hebben een blanco strafregister.

Tweede beklagde laat verstek gaan zodat de rechtbank niet kan peilen naar haar huidige persoonlijke situatie.

Eerste beklagde verkeert in positieve leef- en werkomstandigheden. Hij werkt ook sedert 2008 in een modelmakerij in Hoboken en heeft nu een duurzame gezinsrelatie met 2 kinderen.

Gezien de aangevoerde achtergrond verleent de rechtbank hem de gunst van de opschorting. Hij gaat hiermede akkoord.

Dit zou beklagde moeten motiveren om zich te onthouden van strafbare feiten en hem besef bij te brengen naar hij de opgelegde normen in onze maatschappij moet naleven.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen 162, 185, 186, 194, 195, 226, 227 van het Wetboek van Strafvordering;
artikelen 1, 3, 7 van het Strafwetboek;
artikelen 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935;
de verordeningen van de Raad van de Ministers nr. 974/98 dd. 3/5/1998 en nr. 1103/97 dd. 17/6/1997
en de wetten van 26/06/2000 en 30/06/2000 betreffende de invoering van de euro;
artikelen 28, 29 der wet van 1 augustus 1985;
artikelen 3 en 4 der wet van 17 april 1878;
en bij toepassing van de artikelen 25, 38, 40, 50, 66, 79, 80, 193, 196, 197, 213, 214 van het Strafwetboek;
en bij toepassing van de artikelen 1, 3, 5, 6, van de wet van 29 juni 1964;

Rechtdoende op tegenspraak jegens eerste beklagde en bij verstek jegens tweede beklagde.

Verleent aan eerste beklagde [...] voor de feiten van de tenlastelegging de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een termijn van drie jaar, vanaf heden.

VEROORDEELT

tweede beklagde [...] hoofdens de feiten van de tenlastelegging tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar en tot een geldboete van tweehonderd euro.

Verplicht tweede veroordeelde, als bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, tot het betalen van een bijdrage van 25 EUR, bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wet van 26/06/2000 en de wet van 28/12/2011, vermeerderd met 50 decimes, en gebracht op 150 EUR.

Verplicht eerste en tweede veroordeelde solidair tot betaling van de kosten van het geding belopende 55,13 EUR op heden en, bij toepassing van artikel 91 van het KB van 28 december 1950, tot een vergoeding van elk 51,20 EUR.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952 gewijzigd door de wet van 28/12/2011 de geldboete van 200 EUR, vermeerderd wordt met 50 decimes, zodat die geldboete 1200 EUR bedraagt.

Bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete vervangen kan worden, bij gebrek aan betaling binnen een termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op twee maanden voor de geldboete van 200,- EUR.

Wijst de vordering van het Openbaar Ministerie tot nietigverklaring van het schijnhuwelijk conform artikel 79^{quater} Vreemdelingenwet af.

Alles wat voorafgaat is, overeenkomstig de bepalingen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in de Nederlandse taal geschied.

Aldus gewezen door de hiernavermelde rechter die de zaak behandeld heeft en die aan de beraadslaging heeft deelgenomen, en uitgesproken in openbare terechtzitting door de Voorzitter op vierentwintig mei tweeduizendzestien in aanwezigheid van het Openbaar Ministerie en de griffier.

Aanwezig:

voorzitter van de kamer, enig rechter substituut-procureur des konings, griffier.

A. Mertens,
L. Van Strydonck
D. Mariën,

voorzitter van de kamer, enig rechter
substituut-procureur des konings,
griffier.